

Arrest

nr. 237 712 van 30 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken, verlengd door het koninklijk besluit van 26 mei 2020.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2020, die de partijen in kennis stelt van het motief waarop het beroep op het eerste zicht door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partij van 20 juni 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin

nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Het CGVS nam in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat zijn vluchtmotieven ongeloofwaardig werden bevonden. Het feit dat verzoeker geen muziek mocht spelen van zijn familie maakte geen vervolging uit; verzoekers familieband met Ismail Khan op zich volstond ook niet om hem een beschermingsstatus toe te kennen. Zoals uit zijn verzoek bleek, had verzoeker zelf geen politieke functie in de entourage van Ismail Khan ten tijde van de bedreigingen door de taliban. Er werd tevens besloten dat er voor burgers in de stad Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in zijn arrest nr. X van 13 december 2018. Verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming werd niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS. Verzoeker tekende hiertegen geen beroep aan.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde vluchtmotieven die hij bij zijn vorige verzoeken heeft uiteengezet, met name zijn problemen met de taliban en zijn verwante Ismail Khan. Verzoeker stelt tevens nog steeds muziek te spelen onder zijn artiestennaam A.S.O. en dat hij religieus getrouwd is met N.R.

Verzoeker legt geen documenten voor ter ondersteuning van zijn huidig verzoek.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin

aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het volharden in en herhalen van de door hem afgelegde verklaringen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Met betrekking tot verzoekers verklaring dat zijn broer A. hem vraagt te stoppen met muziek maken en wijn te drinken omdat hun verwante Ismail Khan hem dat zou vragen, werd reeds in het kader van zijn eerste verzoek opgemerkt dat het spelen van muziek geen fundamenteel mensenrecht is dat verzoeker bij terugkeer niet zou kunnen opgeven. Verder wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat "Bovendien had u niet aangetoond dat u een professioneel muzikant bent, hetgeen nog steeds geldig is. Ook werd nergens aangetoond dat het hierbij om bedreigingen zou gaan door de taliban, u verwees enkel naar Ismail Khan en uw familieleden. Hetzelfde geldt voor het drinken van wijn, het feit dat u dit niet zou kunnen bij een terugkeer naar Afghanistan is geen schending van uw fundamentele grondrechten. Het feit dat u gevraagd zou worden hiermee te stoppen loopt niet op tot vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of tot ernstige schade zoals bepaald in art 48/4, §2 a en b van de Vreemdelingenwet. Bovendien betreft het hier ook slechts een blote bewering van uw kant, u toont nergens middels enig begin van bewijs aan at dit werkelijk gevraagd wordt. Het volstaat niet om te verwijzen naar een risicoprofiel, men moet de persoonlijke vrees ook in concreto aantonen."

In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat hij een professioneel beroepsmuzikant is en voegt ter staving hiervan een usb-stick bij het verzoekschrift. Uit nazicht blijkt echter dat de foto's en video's die op deze stick staan, niet kunnen aantonen dat de muzikale activiteiten van verzoeker in die mate deel zijn gaan uitmaken van zijn (professionele) leven dat zij hem bij terugkeer naar zijn land van herkomst in de problemen zouden brengen. In zijn verzoekschrift wijst verzoeker er verder op dat muzikanten volgens richtlijnen van UNHCR het risico lopen om door de taliban te worden geïdoleerd omwille van de vermeende onverenigbaarheid van hun activiteiten met de voorschriften van de islam. Nochtans blijkt nergens uit verzoekers verklaringen, noch uit enig ander element van zijn dossier, dat verzoeker in zijn land van herkomst door toedoen van de taliban zou zijn beperkt in zijn muzikale ambities, noch dat hij dit vreest in geval van terugkeer. Verzoeker verwijst dienaangaande slechts naar de afkeurende houding van Ismail Khan, zijnde de neef van zijn vader, en andere familieleden die er de eer van de familie door geschonden weten. Nog daargelaten dat verzoeker niet aantoonde op professioneel niveau bezig te zijn met muziek, kan de loutere verwijzing naar een risicoprofiel in dezen niet volstaan.

Waar verzoeker erop wijst dat zijn broer A. Z. in 2012 als vluchteling werd erkend door de verwerende partij, verwijst de Raad naar hetgeen de Raad dienaangaande in het kader van verzoekers eerste verzoek geoordeeld heeft: "(...) dient vooreerst te worden benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden beoordeeld met inachtneming van de concrete omstandigheden van het geval. Verder wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat de verzoekende partij niet zo goed op de hoogte is van de problemen die tot de vlucht van haar broer uit Afghanistan hebben geleid (stuk 5, gehoorverslag, p. 7)."

Waar verzoeker wijst op zijn huwelijk met een Afghaans meisje in Duitsland, stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing het volgende vast: "(...) dient te worden opgemerkt dat dit evenmin als nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt. Dit is vooreerst een louter element van interpersoonlijke aard. Het doel van de asielprocedure is bovendien niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille

van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, quod non. Overigens legt u geen enkel document neer dat dit huwelijk of de relatie kan aantonen. Dat u hier wil leven en werken is geen grond om u een beschermingsstatus toe te kennen." Met het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen, brengt verzoeker geen concrete elementen noch dwingende argumenten aan die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of ontkrachten.

4.2. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de bestreden beslissing en de informatie waarnaar gerefereerd wordt dat er in de stad Herat actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar en citeert uit landeninformatie aangaande de veiligheidssituatie in Herat, doch vermag hiermee niet aan te tonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er zich een andere conclusie opdringt. Integendeel, verzoekers informatie ligt in dezelfde lijn als deze van verweerder.

Verzoeker toont evenmin persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Door louter te verwijzen naar zijn huwelijk met een Afghaans meisje uit Duitsland en naar zijn muzikale activiteiten in België toont verzoeker niet aan dat hij in zijn land van herkomst een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verzoeker laat na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Herat. Evenmin beschikt het CGVS noch de Raad over elementen die er op wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient benadrukt te worden dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. In de pleitnota van 20 juni 2020 voert de verzoekende partij aan dat zij niet akkoord gaat en wenst gehoord te worden. Zij is de mening toegedaan dat de Raad ten onrechte van oordeel is dat zij geen slachtoffer kan worden van vervolging en willekeurig geweld bij haar terugkeer. De verzoekende partij zet uiteen dat zij een bekend en speciaal profiel heeft, tot een rijke familie behoort en beroepsmuzikant is. Ook geeft zij aan dat haar broer erkend vluchteling is in België, dat de andere familieleden meerdere keren aangevallen werden door de gewapende personen en dat zij familie is van Ismail Khan.

De verzoekende partij verwijst vervolgens naar de vaststelling dat zij niet heeft aangetoond dat zij persoonlijke problemen zou hebben gekend en dat het huwelijk in Duitsland een element is van interpersoonlijke aard. Zij is de mening toegedaan dat de vrees in het verleden, het heden en de toekomst moet beoordeeld worden. Zij betoogt dat zij haar best heeft gedaan om haar vrees in het verleden aan te tonen en stelt: "Verzoeker meent dat zijn vrees voor heden en de toekomst moet niet vertroebeld worden door de beslissingen in verleden. Het profiel van verzoeker zal zeker bij zijn terugkeer tot vervolging, willekeurig geweld of onderworpen te worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling leiden."

Betreffende de vaststellingen dat in Herat geen sprake is van willekeurig geweld en, onder verwijzing naar de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dat het huwelijk en de muzikale activiteiten niet zorgen dat zij het slachtoffer wordt van willekeurig geweld, meent de verzoekende partij dat de Raad ten onrechte "alleen naar C grond kijkt" en haar persoonlijke situatie betreffende het

huwelijk en de muzikale activiteiten vanuit deze invalshoek beoordeelt. Zij meent dat de Raad nagelaten heeft om te motiveren waarom deze persoonlijke elementen niet *“tot de toekenning van de sub bescherming leidt op basis van b grond”*. Zij heeft in haar derde middel naar dit punt verwezen, zo stelt zij, en zij citeert in haar pleitnota uit *“§ 39 van Elgafaji arrest over de ‘sliding scale’*: *“Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”*. Zij poneert dat het feit dat zij in Duitsland met een Afghaans meisje gehuwd is, bij de beoordeling van *“de sub beschermingsstatus”* op basis van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet niet genegeerd mag worden.

Tot slot geeft de verzoekende partij in haar pleitnota aan dat zij naar de *“recente rapporten”* wenst te verwijzen, waarna zij citeert uit *“15 June 2020 | ACCORD – Austrian Centre for Country of Origin and Asylum Research and Documentation.”* Zij meent dat deze volledig van toepassing zijn in haar situatie.

3.2. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich grotendeels beperkt tot het herhalen en het samenvatten van hetgeen zij reeds in haar verzoekschrift uiteenzette. Hoewel hier en daar aangevuld met kritiek en opmerkingen, gaat zij evenwel niet of nauwelijks *in concreto* in op de in de voormelde beschikking opgenomen grond, minstens slaagt zij er niet in opmerkingen te formuleren die deze in een ander daglicht kunnen plaatsen.

Waar de verzoekende partij op algemene wijze aanhaalt dat zij een bekend en speciaal profiel heeft, verwijst naar haar rijke familie, haar activiteiten als muzikant en haar band met I. K. brengt zij in haar pleitnota geen concrete elementen bij die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen gronden hieromtrent. Meer bepaald wordt in voormelde beschikking gesteld:

“Met betrekking tot verzoekers verklaring dat zijn broer A. hem vraagt te stoppen met muziek maken en wijn te drinken omdat hun verwante Ismail Khan hem dat zou vragen, werd reeds in het kader van zijn eerste verzoek opgemerkt dat het spelen van muziek geen fundamenteel mensenrecht is dat verzoeker bij terugkeer niet zou kunnen opgeven. Verder wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat “Bovendien had u niet aangetoond dat u een professioneel muzikant bent, hetgeen nog steeds geldig is. Ook werd nergens aangetoond dat het hierbij om bedreigingen zou gaan door de taliban, u verwees enkel naar Ismail Khan en uw familieleden. Hetzelfde geldt voor het drinken van wijn, het feit dat u dit niet zou kunnen bij een terugkeer naar Afghanistan is geen schending van uw fundamentele grondrechten. Het feit dat u gevraagd zou worden hiermee te stoppen loopt niet op tot vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of tot ernstige schade zoals bepaald in art 48/4, §2 a en b van de Vreemdelingenwet. Bovendien betreft het hier ook slechts een blote bewering van uw kant, u toont nergens middels enig begin van bewijs aan at dit werkelijk gevraagd wordt. Het volstaat niet om te verwijzen naar een risicoprofiel, men moet de persoonlijke vrees ook in concreto aantonen.”

In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat hij een professioneel beroepsmuzikant is en voegt ter staving hiervan een usb-stick bij het verzoekschrift. Uit nazicht blijkt echter dat de foto's en video's die op deze stick staan, niet kunnen aantonen dat de muzikale activiteiten van verzoeker in die mate deel zijn gaan uitmaken van zijn (professionele) leven dat zij hem bij terugkeer naar zijn land van herkomst in de problemen zouden brengen. In zijn verzoekschrift wijst verzoeker er verder op dat muzikanten volgens richtlijnen van UNHCR het risico lopen om door de taliban te worden gevisieerd omwille van de vermeende onverenigbaarheid van hun activiteiten met de voorschriften van de islam. Nochtans blijkt nergens uit verzoekers verklaringen, noch uit enig ander element van zijn dossier, dat verzoeker in zijn land van herkomst door toedoen van de taliban zou zijn beperkt in zijn muzikale ambities, noch dat hij dit vreest in geval van terugkeer. Verzoeker verwijst dienaangaande slechts naar de afkeurende houding van Ismail Khan, zijnde de neef van zijn vader, en andere familieleden die er de eer van de familie door geschonden weten. Nog daargelaten dat verzoeker niet aantoont op professioneel niveau bezig te zijn met muziek, kan de loutere verwijzing naar een risicoprofiel in dezen niet volstaan.”

Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar de verzoekende partij verwijst naar haar broer die erkend vluchteling is in België. In voornoemde beschikking staat te lezen: *“Waar verzoeker erop wijst dat zijn broer A. Z. in 2012 als vluchteling werd erkend door de verwerende partij, verwijst de Raad naar hetgeen de Raad dienaangaande in het kader van verzoekers eerste verzoek geoordeeld heeft: “ (...) dient vooreerst te worden benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden beoordeeld met inachtneming van de concrete omstandigheden van het geval. Verder wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat de verzoekende partij niet zo goed op de hoogte is van de problemen die tot de vlucht van haar broer uit Afghanistan hebben geleid (stuk 5, gehoorverslag, p.*

7).” De stelling dat andere familieleden meerdere keren aangevallen werden door gewapende personen, kan dit evenmin in een ander daglicht plaatsen.

Ook waar de verzoekende partij in haar pleitnota opnieuw verwijst naar haar huwelijk in Duitsland, kan zij met haar algemene beweringen geen afbreuk doen aan het gestelde in voornoemde beschikking:

“Waar verzoeker wijst op zijn huwelijk met een Afghaans meisje in Duitsland, stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing het volgende vast: “(...) dient te worden opgemerkt dat dit evenmin als nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt. Dit is vooreerst een louter element van interpersoonlijke aard. Het doel van de asielprocedure is bovendien niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, quod non. Overigens legt u geen enkel document neer dat dit huwelijk of de relatie kan aantonen. Dat u hier wil leven en werken is geen grond om u een beschermingsstatus toe te kennen.” Met het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen, brengt verzoeker geen concrete elementen noch dwingende argumenten aan die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of ontkrachten.”

Door haar mening te uiten dat de vrees in het verleden, het heden en de toekomst moet beoordeeld worden en te poneren dat zij haar best heeft gedaan om haar vrees in het verleden aan te tonen, slaagt zij er niet in het hoger gestelde in een ander daglicht te plaatsen. De verzoekende partij beperkt zich tot het uiten van algemene beschouwingen waarbij zij niet ingaat op de concrete vaststellingen in voormelde beschikking zodat zij er geen afbreuk aan doet. Waar zij op algemene wijze stelt: *“Verzoeker meent dat zijn vrees voor heden en de toekomst moet niet vertroebeld worden door de beslissingen in verleden. Het profiel van verzoeker zal zeker bij zijn terugkeer tot vervolging, willekeurig geweld of onderworpen te worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling leiden.”* kan zij aldus evenmin overtuigen.

Waar de verzoekende partij in het kader van de subsidiaire bescherming aanvoert dat de Raad ten onrechte *“alleen naar C grond kijkt”* en haar persoonlijke situatie betreffende het huwelijk en de muzikale activiteiten vanuit deze invalhoek beoordeelt, wijst de Raad er vooreerst op dat aangezien geen geloof wordt gehecht aan het asielrelaas van de verzoekende partij, dit relaas niet als basis kan dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon in de zin van deze bepaling.

De Raad wijst opnieuw op de gronden van voornoemde beschikking waaruit het tegendeel blijkt:

“Met betrekking tot verzoekers verklaring dat zijn broer A. hem vraagt te stoppen met muziek maken en wijn te drinken omdat hun verwante Ismail Khan hem dat zou vragen, werd reeds in het kader van zijn eerste verzoek opgemerkt dat het spelen van muziek geen fundamenteel mensenrecht is dat verzoeker bij terugkeer niet zou kunnen opgeven. Verder wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat “Bovendien had u niet aangetoond dat u een professioneel muzikant bent, hetgeen nog steeds geldig is. Ook werd nergens aangetoond dat het hierbij om bedreigingen zou gaan door de taliban, u vervees enkel naar Ismail Khan en uw familieleden. Hetzelfde geldt voor het drinken van wijn, het feit dat u dit niet zou kunnen bij een terugkeer naar Afghanistan is geen schending van uw fundamentele grondrechten. Het feit dat u gevraagd zou worden hiermee te stoppen loopt niet op tot vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of tot ernstige schade zoals bepaald in art 48/4, §2 a en b van de Vreemdelingenwet. Bovendien betreft het hier ook slechts een blote bewering van uw kant, u toont nergens middels enig begin van bewijs aan at dit werkelijk gevraagd wordt. Het volstaat niet om te verwijzen naar een risicoprofiel, men moet de persoonlijke vrees ook in concreto aantonen.”

In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat hij een professioneel beroepsmuzikant is en voegt ter staving hiervan een usb-stick bij het verzoekschrift. Uit nazicht blijkt echter dat de foto's en video's die op deze stick staan, niet kunnen aantonen dat de muzikale activiteiten van verzoeker in die mate deel zijn gaan uitmaken van zijn (professionele) leven dat zij hem bij terugkeer naar zijn land van herkomst in

de problemen zouden brengen. In zijn verzoekschrift wijst verzoeker er verder op dat muzikanten volgens richtlijnen van UNHCR het risico lopen om door de taliban te worden gevisieerd omwille van de vermeende onverenigbaarheid van hun activiteiten met de voorschriften van de islam. Nochtans blijkt nergens uit verzoekers verklaringen, noch uit enig ander element van zijn dossier, dat verzoeker in zijn land van herkomst door toedoen van de taliban zou zijn beperkt in zijn muzikale ambities, noch dat hij dit vreest in geval van terugkeer. Verzoeker verwijst dienaangaande slechts naar de afkeurende houding van Ismail Khan, zijnde de neef van zijn vader, en andere familieleden die er de eer van de familie door geschonden weten. Nog daargelaten dat verzoeker niet aantoon op professioneel niveau bezig te zijn met muziek, kan de loutere verwijzing naar een risicoprofiel in dezen niet volstaan.

(...)

Waar verzoeker wijst op zijn huwelijk met een Afghaans meisje in Duitsland, stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing het volgende vast: “(...) dient te worden opgemerkt dat dit evenmin als nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt. Dit is vooreerst een louter element van interpersoonlijke aard. Het doel van de asielprocedure is bovendien niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, quod non. Overigens legt u geen enkel document neer dat dit huwelijk of de relatie kan aantonen. Dat u hier wil leven en werken is geen grond om u een beschermingsstatus toe te kennen.” Met het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen, brengt verzoeker geen concrete elementen noch dwingende argumenten aan die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of ontkrachten.” (eigen onderlijning)

De Raad ziet niet in en verzoekende partij licht niet toe, laat staan dat zij enigszins aannemelijk maakt hoe zij omwille van haar huwelijk met een Afghaanse meisje, waar dit huwelijk – waarvan overigens geen bewijs voorligt – zich ook mag hebben voltrokken, in Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Door in haar pleitnota te citeren uit “§ 39 van *Elgafaji arrest over de ‘sliding scale’*” en te betogen dat het feit dat zij in Duitsland met een Afghaans meisje gehuwd is, bij de beoordeling van “*de sub beschermingsstatus*” op basis van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet niet genegeerd mag worden, brengt de verzoekende partij voormelde vaststellingen niet aan het wankelen en brengt zij geen elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

De verzoekende partij geeft in haar pleitnota tot slot aan dat zij naar de “*recente rapporten*” wenst te verwijzen, waarna zij citeert uit “*15 June 2020 | ACCORD – Austrian Centre for Country of Origin and Asylum Research and Documentation.*” en poneert dat deze volledig van toepassing zijn in haar situatie. De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij niet *in concreto* ingaat op volgende gronden uit de beschikking van 8 juni 2020, minstens wordt hieraan geen afbreuk gedaan:

“4.2. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de bestreden beslissing en de informatie waarnaar gerefereerd wordt dat er in de stad Herat actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar en citeert uit landeninformatie aangaande de veiligheidssituatie in Herat, doch vermag hiermee niet aan te tonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er zich een andere conclusie opdringt. Integendeel, verzoekers informatie ligt in dezelfde lijn als deze van verweerder.

Verzoeker toont evenmin persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Door louter te verwijzen naar zijn huwelijk met een Afghaans meisje uit Duitsland en naar zijn muzikale activiteiten in België toont verzoeker niet aan dat hij in zijn land van herkomst een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verzoeker laat na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt,

om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Herat. Evenmin beschikt het CGVS noch de Raad over elementen die er op wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Waar de verzoekende partij in haar pleitnota louter stelt dat zij niet akkoord is met de beschikking en dat zij wenst gehoord te worden, wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij middels haar pleitnota van 20 juni 2020 gebruik heeft gemaakt van die mogelijkheid om haar opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 8 juni 2020 opgenomen grond en zij heeft deze voorgelegd aan de Raad. Verzoekende partij, die aldus wel degelijk de mogelijkheid had en ook effectief gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en haar middelen aan te voeren alsook kritiek te uiten omtrent voormelde beschikking, toont derhalve niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren van deze argumentatie.

De Raad besluit dat door elementen uit het verzoekschrift te herhalen of te benadrukken, de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven. Dit is evenmin het geval waar zij op algemene wijze kritiek uit. Zij gaat immers niet of nauwelijks *in concreto* in op de in de voormelde beschikking opgenomen grond, minstens slaagt zij er niet in opmerkingen te formuleren die deze in een ander daglicht kunnen plaatsen. De door de verzoekende partij per pleitnota van 20 juni 2020 aangebrachte argumenten zijn geenszins van aard om afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op hetgeen eerder in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming in de beschikking van 8 juni 2020 en in de bestreden beslissing werd vastgesteld.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS